

cum habebantur; tamen perduellionis iudicium, veteri illo Tulli Hostilii instituto retento, semper vniuersi populi suffragiis factum est. Quotquot igitur apud veteres rerum Romanarum scriptores capitis damnatorum occurrunt exempla, nihil, post sententiam latam, temporis intercessisse, nisi forte vrgente quadam necessitate, satis testantur. Atque eandem rationem, capitis damnatos veloci poena adficiendi, seruata fuisse constat, quando, republica in summum discrimen adducta, per sollemne illud senatus decretum, DENT OPERAM CONSVLES, NE QUID RES PVBLICA DETRIMENTI CAPIAT, summa reipublicae consulibus erat demandata. Quod, vt docet Sallustius *Catil.* c. XXIX. et Cicero in orationibus Catilinariis, eam vim habebat, vt consules de vita ciuium, sine populi iussu, iure statuerent. Facta igitur a senatu condemnatione, de reis statim supplicium sumtum esse, tristissimo exemplo suo docent Catilinariae coniurationis participes, qui, probata a senatu Catonis sententia, statim necabantur. Cuius rei testem, praeter Plutarchum in vita Ciceronis, habemus Sallustium c. LV. *Postquam, inquit, senatus in Catonis sententiam discessit, consul optimum factum ratus, noctem, quae instabat, antecapere, ne quid eo spatio nouaretur, triumuiros, quae supplicium postulabat, parare iubet: ipse, dispositis praesidiis, Lentulum in carcerem deducit: idem fit caeteris per praetores.* Et, praemissa loci descriptione, sic pergit: *In eum locum postquam demissus Lentulus, quibus prae-*
A 3 *ceptum*